

Utfordringer til menigheten når samliv går i stykker

AV ANNE HIRSCH

En fortvilet mor og ektefelle kommer til diakonen med et direkte spørsmål. Bør jeg trekke meg fra lederposisjoner i menigheten når livet mitt er så problematisk? Spørsmålet førte umiddelbart til mange refleksjoner og en fin samtale om hva slags menighetsfellesskap vi trenger.

Er menighetsfellesskapet bare for dem som takler livet og har alt greit? Eller er det slik at når livet er vanskelig og problemene tårner seg opp, at vi trenger fellesskapet mest? «Vi tror at Gud lever og vil nå fram til mennesker med sin kjærlighet og rettferdighet. Dette synliggjøres i den kristne menighet i fellesskap og tjeneste». Slik lyder innledningsordene i Plan for diakoni i Den norske kirke. Det er min dypeste overbevisning at menigheten er satt til å synliggjøre Kristi kjærlighet. Dette fellesskap av enkeltmennesker som får legge fra seg sine liv for Guds alter og motta Kristus selv i nattverden, er utlevert til hverandre på en spesiell måte. Dypest sett har vi fått livet av hverandres hånd. Den ene dagen er det jeg som trenger hjelp og støtte og den andre gangen er det omvendt. Dette fellesskapet må bli sterkt nok til å ta konsekvensen av at vi er mennesker på godt og vondt. Vi må ikke legge vekk noe av det sant menneskelige utenfor fellesskapet. Fellesskapet må kunne tåle mine svake sider og dårlige dager. Det å leve i tilgivelse må kunne motvirke et ødeleggende og ubibelsk vellykethetsideal. Konsekvensen av

dette er at vi i forkynnelse og samtaler må skape åpenhet for å leve i fellesskapet nettopp når livet er vanskelig. Vi må alminneliggjøre det å ha problemer. Det hører med til det å være menneske at livet både har sol og skyggesider.

I en drabantbymenighet forekommer lett rotløshet. Det er vanlig at slektsnettverket mangler. Nesten ingen har besteforeldre på stedet og nesten ingen av de få eldre har barnebarn. Menigheten må være med å danne nye nettverk. Menighetsfellesskapet må i mange tilfeller tre i stedet for det nettverket som mangler. Menigheten må også legge til rette for at det dannes nye nettverk i nabolagene.

Denne måten å tenke og arbeide på kan fungere som forebyggende familiearbeid. Spørsmålet er hvordan vi skal legge arbeidet til rette for å støtte familien i en vanskelig situasjon. Hvordan kan familien være en ressurs for menigheten og menigheten en ressurs for familien er momenter vi må ta med i planleggingen.

Vi tror at fellesskap gir overskudd og det må ikke bli slik at man må ha overskudd for å tåle fellesskap.

Vi må tenke igjennom det som virker samlende og styrkende på familien og hva som virker splittende og slitende.

Ved en gransking av fellesskapene våre, kan det godt hende at vi må sanere noe og tenke nytt og annerledes om noe annet. Ut fra disse refleksjonene er svaret på hennes spørsmål ganske klare. Det å trekke seg bort fra fellesskap og lederoppgaver gir sjelden noen løsning. Vi ser da

bort fra poenget med å få lov å hvile i et fellesskap uten krav til innsats for ev. å komme sterkere igjen senere. Problemet med Tordenskjolds soldater er ikke løst.

Kontakten med denne familien og mange andre har hatt positive ringvirkninger for menighetsfellesskap og lokalmiljø. I forkynnelse, undervisning, gruppe og enkeltsamtaler har vi gått klart ut med at det ikke alltid er greit å være menneske og familiemenneske. Dette har fått folk til å våge å ta kontakt før det er for sent. Følelsen av ikke å være den eneste med samlivsproblemer har både gjort det lettere å bære og lettere å ta det opp med andre i mere uformelle sammenhenger.

Det er når vi lever i gjensidig hjelp og støtte at fellesskapet styrkes. Det er dette fellesskapet som gir styrke til hverdagen hjemme, på jobben og nabolaaget. Det er ikke sterke supermennesker som skal ut å redde verden. Men vi er deler av et fellesskap som har åpne øyne og bankende hjerter for all nøden, angsten og ensomheten vi møter rundt oss og blant oss. Da blir ikke diakoni en ny byrde som legges på våre skuldre, men det er menighetens måte å leve på. Det er fellesskapet i funksjon.

*Diakonikonsulent Anne Hirsch
Nidaros Bispedømmeråd,
Bispegt. 1, 7000 Trondheim.*